

Arrest

nr. 314 055 van 7 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 september 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 26 september 2022 om internationale bescherming. Op 5 februari 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtun van origine en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren te Nawabad in de provincie Kunar.

Voor uw geboorte startte er een grondconflict over de velden van uw familie. Een verwante familie van u wilden die velden opeisen. Toen uw vader dat hoorde ging hij naar hen toe en vermoordde hij er iemand. Hierop werd uw vader eveneens gedood door die familie nog voor u geboren werd. Toen u nog jong was namen die vijanden jullie velden over waarop jullie verhuisden naar uw paternale oom, O(...) Y(...), in wijk 8 in de regio Daman te Nangarhar. Uw oom werkte voor de nationale veiligheidsdienst. U bewerkte er de velden en ging naar de sportclub om te worstelen. Ongeveer drie of vier jaar geleden werd u benaderd door een verwant van die vijanden toen u de velden bewerkte. Hij stak u neer omdat uw broer ruzie had met zijn broer. Hierop werd hij gearresteerd en zes maanden vastgehouden. Hierna had u geen andere problemen.

U vreest bij een terugkeer naar Afghanistan problemen omwille van het eerdere grondconflict van uw vader, de vroegere werkzaamheden van uw paternale oom en de tatoeages die u in Afghanistan liet zetten gedurende het vorige regime.

U verliet Afghanistan samen met uw paternale oom O(...) Y(...) enkele dagen na de machtsovername van de taliban (dd.15.08.2021) en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Zwitserland naar België. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 29 september 2022.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten neer: wapenkaart, NDS badge en drie certificaten van O(...) Y(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw vrees omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste slaagt u er niet in uw identiteit aan te tonen.

- U legt geen enkel document neer om uw identiteit te staven (NPO, p.3). Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en de verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Er kan verwacht worden dat u had kunnen weten uw identiteit te staven met documenten, u wordt immers ondersteund door een advocaat en u werd hierover ingelicht op de uitnodiging die u ontving van het CGVS (zie administratief dossier: 'oproeping persoonlijk onderhoud', dd.15.09.2023). Uw taskara zou nog thuis in Afghanistan liggen en u hebt nog contact met uw maternale oom en paternale neef die u reeds documenten doorstuurd per post (NPO, p.13). U zou nog een foto van uw taskara proberen bemachtigen. Tot op heden heeft het CGVS niets ontvangen (NPO, p.12). Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat uw Facebook profielnaam M(...) S(...) luidt en niet A(...) S(...).

- Daarbovenop stelt het CGVS vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 26 september 2022 geboren te zijn op 30 september 2005. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen die aantoont dat u op 30 september 2022 ouder was dan 18 jaar waarbij 23,0 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt uw leeftijd nog hoger (zie leeftijdsanalyse in uw administratief dossier, dd.10.10.2022). Dat u herhaaldelijk blijft volhouden dat uw werkelijke leeftijd 17 jaar was bij binnenkomst in België schaadt uw oprechtheid dan ook danig gezien het ernstige leeftijdsverschil tussen uw verklaringen en de medische test (NPO, p.3 en verklaring DVZ, vraag 4). Bovendien gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS te kennen ten aanzien van de Oostenrijkse autoriteiten bij uw registratie daar aangegeven te

hebben 18 jaar oud te zijn. U gevraagd waarom u dan bij binnenkomst in België aangaf 17 jaar oud te zijn, gaf u aan in Oostenrijk uw echte leeftijd niet te hebben geweten en dat uw tolk daar een Dari sprekende vrouw was (CGVS, p. 16). Dit volstaat niet als uitleg om deze tegenstrijdigheid te verklaren. Dat u bovendien bij de DVZ verwees naar uw taskara om uw leeftijd aan te tonen, maar vervolgens naliet deze voor te leggen, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband (verklaring DVZ, vraag 4).

Ten tweede is uw vrees omwille van een lopend grondconflict ongeloofwaardig.

- U hebt geen enkel idee wie u precies vreest. U beweerde op de vragenlijst van het CGVS dat jullie problemen hadden met familieleden die in hetzelfde dorp verbleven (Vragenlijst, dd.21.12.2022, pt.3.5). Verder gevraagd naar deze familie voegt u daaraan toe dat u de naam van die familie niet kent. Daarbij beweert u dat het een 'soort' van familie is (Vragenlijst, pt.3.5). Op het persoonlijk onderhoud kunnen uw verklaringen hieromtrent eveneens niet overtuigen. U houdt het louter op 'vijanden' dewelke u niet kan specificeren. U geeft dan ook aan dat u nooit contact had met hen en hen nooit had gezien (NPO, p.4). U kent hun namen dan ook niet (NPO, p.4, 5, 19). Ze zouden bij de taliban horen maar u weet niet welke functies ze daar zouden hebben (NPO, p.19). U hebt nooit getracht informatie in te winnen over deze familie die u zo vreest (NPO, p.5). Dat u geen inspanningen leverde om te achterhalen met wie u in een grondconflict bent en hoe uw tegenstanders zich verhouden tot de taliban om alzo het gevaar beter te kunnen inschatten, schaadt uw geloofwaardigheid danig.
- U benoemde dit beweerde grondconflict op geen enkele manier toen u gehoord werd als niet-begeleide minderjarige (NBMV) (MINTEH-Fiche, p.4). U stelde toen enkel omwille van het werk van uw oom O(...) Afghanistan verlaten te hebben. Verwacht mag worden dat u dit ter sprake zou hebben gebracht. Het betreft immers een essentieel element in uw asielrelaas.
- U legt verder tegenstrijdige verklaringen af aangaande de problemen door dit grondconflict. Ondanks u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw vader overleed vier à vijf jaar eerder (Verklaring DVZ, dd.21.12.2022, pt.13A), en u op de MINTEH-Fiche verklaarde dat uw vader vijf à zes jaar eerder was overleden (MINTEH-Fiche, dd.26.09.2022, p.3), bleek op het persoonlijk onderhoud dat uw vader gedood werd nog voor u geboren werd, u weet niet door wie (NPO, p.3, 4). Daarbovenop had u met geen woord gerept over een vermoordde vader op de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, pt.3.5). Uw verklaring dat u niet precies weet wanneer uw vader is overleden is geen afdoende argument om deze inconsistenties te verklaren. Zelfs indien rekening wordt gehouden met uw laaggeschooldheid en (volgens u) uw jonge leeftijd kunnen deze verklaringen niet serieus genomen worden. Dat u niet weet of uw vader dan wel voor uw geboorte of enkele jaren geleden overleed ondermijnt uw geloofwaardigheid volledig (NPO, p.26).
- Jullie 'vijanden' slaagden er uiteindelijk in jullie gronden in te nemen toen u nog een jong kind was. Waarom u meer dan een decennia later deze voor u onbekende vijanden nog steeds vreest blijft onduidelijk. U hebt immers nooit persoonlijk problemen gekend met deze 'mensen' (NPO, p.18, 19).
- Dat u plots nadat u meerdere malen de kans had gekregen over uw problemen te vertellen – met name als NBMV, op de Dienst vreemdelingenzaken en in uw vrije relaas gedurende het persoonlijke onderhoud – aanhaalt dat u werd neergestoken in Afghanistan ondermijnt de geloofwaardigheid ervan ernstig. Pas wanneer de Protection Officer u erop wijst dat u niet sprak over persoonlijke problemen haalt u dit element aan (NPO, p.17). U beweert vaagweg dat u ongeveer twee, drie of vier jaar geleden (gerekend vanaf het persoonlijk onderhoud) u werd neergestoken door 'E(...)', een verwant van de familie die u zo vreest (NPO, p.18). Hij kwam naar u toen u de velden bewerkte en vertelde dat u wraak diende te nemen voor uw gedode vader. Toen u dit weigerde stak hij u neer (NPO, p.17). Erop gewezen dat het onaannemelijk is dat 'E(...)' u meer dan een decennia na de eigenlijke problemen zou opzoeken om het grondconflict aan te halen, verandert u uw verklaringen volledig (NPO, p.18). 'E(...)' kwam u neersteken omdat uw broer zijn broer had geslagen (NPO, p.18). Jullie gevecht had niets met het grondconflict te maken bevestigt u (NPO, p.18). Uw eerdere verklaring, dat hij u aansprak over het grondconflict, blijkt dus volledig uit uw duim gezogen hetgeen uw oprechtheid volledig ondermijnt.
- U voegt daar – nota bene – aan toe dat u verder geen problemen had in Afghanistan. U bent dan ook niet bang voor Afghanistan zegt u (NPO, p.17).
- Dat u problemen zou krijgen indien die vijanden – die u van haar noch pluim kent - u zouden zien is dan ook een blote bewering die niet gestoeld is op geloofwaardige verklaringen (zie hierboven). U hebt in al die tijd nooit bedreigingen ontvangen van die familie (NPO, p.19).
- Dat u beweert dat het conflict nog steeds gaande is omdat de velden eigenlijk u toebehoren, en u die velden in de toekomst wanneer u sterker bent zal opeisen (u weet niet over hoeveel velden het precies gaat)

(NPO, p.19), ondermijnt uw actuele nood aan internationale bescherming ernstig. Dat u zulk gedrag zou stellen ondanks uw leven op het spel staat, ondermijnt uw vrees voor die familie dan ook danig (NPO, p.20).

Ten derde kan u het CGVS niet overtuigen dat u een vrees dient te koesteren omdat uw oom werkzaam was bij de NDS.

- U legt geen enkele identiteitsdocument neer van u, noch van uw beweerde oom, waardoor jullie familieband op geen enkele manier werd aangetoond (NPO, p.15).

- U sprak uzelf ook herhaaldelijk tegen over de naam van deze oom waarmee u samen Afghanistan verliet. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij O(...) S(...) heet (verklaring DVZ, vraag 32). Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u dat zijn eigen achternaam M(...) luidt, maar dat hij tot de familie of clan S(...) behoort (CGVS, p. 6). Later tijdens ditzelfde onderhoud stelde u dan weer in tegenspraak met voorgaande dat hij O(...) J(...) heet (CGVS, p. 13). Dit is weinig ernstig te noemen. Vervolgens geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ nog stelde dat hij O(...) S(...) heet, gaf u te kennen dat u daar de naam van zijn stam gebruikte. Dit volstaat niet om deze tegenstrijdigheden te verklaren. Het feit dat u eerst op het CGVS stelde dat zijn familienaam M(...) luidt om deze vervolgens te veranderen naar J(...) laat weinig ruimte voor nuancering.

- U legt gebrekkige verklaringen neer over de werkzaamheden van uw beweerde oom waardoor jullie familieband verder wordt ondermijnd. Zo weet u niet of hij dan wel voor of na uw geboorte startte bij de NDS (NPO, p.21). U denkt dat hij via zijn vader zijn job kreeg omdat die ook een hoge functie had bij de overheid. Gevraagd naar die functie blijkt u daar geen informatie over te hebben en verandert u uw verklaringen dat uw oom die job bemachtigde door zijn eigen talenten (NPO, p.22). U hebt geen informatie over de opleiding die hij kreeg (NPO, p.22). U weet niet wat zijn taken waren maar u weet wél dat hij zowel werkte in burgerkledij als in een uniform (NPO, p.22, 23). Op dat uniform stonden drie sterren op zijn schouder en vier of vijf op zijn borst (NPO, p.22), wat een bevreemdende verklaring is. U beweert verder dat hij nooit over zijn werk sprak en dat hij zijn werkzaamheden voor iedereen geheim hield (NPO, p.15). Dat valt niet te rijmen met uw andere bewering dat hij steeds met verschillende lijfwachten naar huis kwam, hetgeen weinig subtiel te noemen is (NPO, p.15). U slaagt er niet in anekdotes te vertellen van uw oom zijn werkzaamheden, jullie woonden nochtans lang samen (NPO, p.24). Dat u zelfs geen duidelijkheid kan scheppen in hoe vaak uw oom thuis kwam ondermijnt uw geloofwaardigheid volledig. U komt niet verder dan vaagweg te stellen dat hij soms na een minuut, een dag, enkele dagen, een week of zelfs maanden opnieuw vertrok (NPO, p.24).

- De documenten die u neerlegt ter staving van deze werkzaamheden kunnen het CGVS verder niet overtuigen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. U hebt geen enkele bijkomende informatie over de documenten die u ter staving neerlegt (NPO, p.13,15) (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

- U verliet samen met uw beweerde oom Afghanistan omdat de taliban de macht hadden overgenomen (Vragenlijst CGVS, pt.3.5). U stelt dat hij gevaar liep omwille van zijn job (NPO, p.20), u zou ongetwijfeld ook problemen hebben gekend indien u was gebleven (NPO, p.20). Echter, gezien uw band met O(...) niet werd aangetoond en zijn werkzaamheden eveneens niet konden overtuigen en u daarbovenop nooit problemen hebt gekend in Afghanistan voor of na uw vertrek wordt uw vrees hieromtrent als ongeloofwaardig beschouwd.

Ten vierde vreest u bij een terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden door de taliban omwille van de tatoeages op uw lichaam (NPO, p.26, 27).

- U verklaart meer dan tien tatoeages te hebben op uw oor, nek, armen, handen en benen die u liet zetten toen u nog in Afghanistan woonde (NPO, p.26, 28). De tatoeages hebben geen bijzondere betekenis, u hebt gewoonweg een passie voor tatoeages (NPO, p.26).

- Hierbij dient opgemerkt te worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen (bijvoorbeeld kledij, sociale omgang,...) gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele

rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden.

- Het hebben van tatoeages wordt niet als een fundamenteel recht beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden. Dat u tatoeages hebt, dient evenmin als dermate problematisch te worden aanzien dat u vervolging riskeert door de Taliban bij terugkeer. Zo stellen uw tatoeages geen uitgesproken westerse idealen of religieuze symbolen voor en zijn ze niet politiek geïnspireerd en hebt u deze laten zetten toen u in Afghanistan was (NPO 2, p. 14). U overtuigt niet dat u door deze tatoeages bij terugkeer naar Afghanistan gepercipieerd zal worden als verwesterd of anti-Taliban.
- Er kan bovendien in alle redelijkheid van u worden verwacht dat u deze bedekt met kledij of een sjaal of deze eventueel laat verwijderen. Gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt u in de mogelijkheid om uw tatoeages te bedekken (NPO, p.27), daarbovenop geeft u aan dat u uw tatoeages kan laten weghalen in België (NPO, p.27). Het bedekken of weghalen van deze tatoeages vormen geen inbreuk op een fundamenteel grondrecht.
- Door middel van deze tatoeages heeft u geenszins aangetoond dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in de Afghanistan vigerende wetten en gebruiken. Dat u zich in geval van terugkeer enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging in vluchtelingrechtelijke zin uit.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022,

beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern

ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven stonden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake

is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in

Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U legt geen andere documenten neer die bovenstaande appreciatie in positieve zin doen ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

"II. 1. 1. (...) Verwerende partij stelt eerstens dat verzoekende partij er niet in slaagde haar identiteit aan te tonen en trachtte de Belgische instanties te misleiden omtrent haar werkelijke leeftijd:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verwerende partij laat duidelijk na om rekening te houden met de heersende problematiek omtrent leeftijden en de vaststelling ervan wat betreft Afghaanse asielzoekers alsook het minimaal belang dat de Afghanen aan leeftijden geven. Immers, in Afghanistan worden de geboortedata niet met groot belang en precisie geregistreerd zoals in België. Afghanen vieren geen verjaardagen, houden die tellingen niet bij en dus geven ze vaak een vermoedelijke leeftijd weer. Verzoekende partij verwees dan ook slechts naar haar leeftijd gebaseerd op de verklaringen van haar familieleden en taskara:

p. 3 CGVS

(...)

Verzoekende partij heeft dus naar eigen kennis toe waarheidsgetrouwe verklaringen afgelegd. Zelfs mocht de leeftijd van de verzoekende partij niet kloppen, dan nog kan men haar omwille van bovenstaande geen intentie om te misleiden verwijten. Verwerende partij treedt aldus onbuigzaam op jegens verzoekende partij en meent ten onrechte dat verzoekende partij valselijke verklaringen heeft afgelegd omtrent haar leeftijd omdat deze niet overeenkomt met de controversiële botscan van België.

Ook wenst verzoekende partij toe te voegen dat zij zal proberen haar taskara te bekomen en deze lopens de procedure zal neerleggen opdat zij haar identiteit kan staven.

II.1.2. Verwerende partij stelt vervolgens geen geloof te hechten aan de vrees van verzoekende partij omwille van een lopend grondconflict:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Eerstens merkt verzoekende partij op dat zij niet in het hoofd kan kijken wat verwerende partij van informatie verwacht bij welk 'gehoor'. Bovendien diende zij het zeer kort te houden tijdens haar gehoor bij de Dienst Voogdij en werd zij telkens onderbroken bij het DVZ onderhoud wanneer zij wilde uitbreiden over haar problemen. Men maande haar aan om kort te blijven 'gezien het louter een registratie' betrof en zij werd gerustgesteld dat zij op haar 'echt gehoor' (lees CGVS -gehoor) over voldoende tijd zou beschikken om alles te vertellen. Verzoekende partij heeft dan ook gedaan wat haar gevraagd werd. Het gaat dan ook niet op om haar thans te verwijten bepaalde zaken niet te hebben verteld in de eerste registratie gesprekken, terwijl dit volledig te wijten is aan de modus operandi van verwerende partij.

Ook merkt verzoekende partij op dat het conflict al bestond alvorens zij geboren was. De familie van verzoekende partij trachtte verzoekende partij zo ver als mogelijk van het conflict te houden en dus kent verzoekende partij niet de precieze namen. Zij kent enkel de grote lijnen van het conflict en wie zij waren zonder persoonlijke details over hen te kennen:

pp. 4-5 CGVS

(...)

Wat betreft de vrees van verzoekende partij voor de vijanden, heeft zij dit als volgt toegelicht:

p. 19 CGVS

(...)

Uit het voorgaande blijkt aldus dat de vijanden destijds niet veel konden ondernemen daar het gebied nog onder controle stond van de overheid en de vijanden waren gelinkt aan de Taliban. Echter, de Taliban hebben inmiddels heel het land overgenomen en dus kunnen de vijanden nu hun vrije gang gaan en zal verzoekende partij zeker persoonlijk worden vervolgd bij terugkeer.

Aangaande het incident waarin verzoekende partij werd neergestoken door E(...), benadrukt verzoekende partij dat dit niet de hoofdrede was om te vluchten uit Afghanistan, maar dat dit een incident is dat zij persoonlijk nog heeft meegemaakt:

pp. 17-18 CGVS

(...)

Verzoekende partij is aldus gevlucht omwille van het gevaar door de job van haar oom alsook de vijanden die door de machtsvername machtiger werden en dus wraak konden nemen op eender welk moment zij zouden wensen.

II.1.3. Verwerende partij gaat als volgt verder:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verwerende partij is absoluut niet mee met de Afghaanse context. Immers, achternamen zijn geen gewoonte bij Afghanen en dit wordt veelal gekozen door de persoon in kwestie. Verzoekende partij heeft proberen uit te leggen dat de familienaam die haar oom zelf koos en dus de privé achternaam J(...) is, maar dat hij behoort tot de stam S(...) en de stamnamen als "officiële" achternamen worden gebruikt buiten Afghanistan en dus verzoekende partij deze naam opgaf tijdens haar klein onderhoud bij de DVZ:

p. 6 CGVS

(...)

Wat betreft het verschil tussen J(...) en M(...) merkt verzoekende partij op dat M(...) wellicht verkeerdelijk werd verstaan en genoteerd.

Zij heeft namelijk gedurende het groot onderhoud telkens "J(...)" opgegeven:

p. 13 CGVS

(...)

p. 14 CGVS

(...)

p. 15 CGVS

(...)

Wat betreft enige informatie omtrent het werk van de oom, bemerkt verzoekende partij dat haar oom werkte voor de staatsveiligheid. Alle informatie over het werk was uiteraard zeer delicaat en dus diende de oom zeer discreet hiermee om te gaan:

p. 15 CGVS

(...)

Gelet op de functie die de oom uitoefende, is het aldus niet bizar dat verzoekende partij niet over veel informatie beschikt.

II.1.4. Tot slot stelt verwerende partij dat verzoekende partij geen vrees heeft bij terugkeer omwille van haar tatoeages:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Deze argumentatie van verwerende partij is werkelijk absurd! Zij neemt de fysieke integriteit van verzoekende partij absoluut niet serieus. Verzoekende partij heeft meer dan 10 tatoeages en dat verzoekende partij deze kan weghalen in België betekent niet dat zij dit wenst te doen of gedwongen kan worden deze weg te halen. Zij doelde enkel op het feit dat in België de middelen bestaan om tattoos weg te halen via lasertechnieken. Verzoekende partij heeft duidelijk toegelicht dat zij gepassioneerd is over tattoos en deze daarom heeft laten zetten in Afghanistan toen de Taliban nog niet aan de macht was:

p. 26 CGVS

(...)

Verzoekende partij vraagt zich ook af hoe verwerende partij kan verwachten dat verzoekende partij de tattoos zou weghalen. Niet alleen het fysiek aspect, maar ook het financieel aspect is van belang. Het kostenplaatje voor het laseren van wel meer dan 10 tattoos loopt gemakkelijk tot enkele duizenden euro's. Is verwerende partij bereid deze hoge kosten te dragen??? Ook minimaliseert verwerende partij het risico van het hebben van tattoos onder het Talibanregime. Tattoos zijn immers strikt verboden onder de islam en dus ook in de visie van de Taliban die een extreme vorm van het soennisme aanneemt. De Taliban bestraft mensen met tattoos dikwijls door het gooien van zuur op de plekken waar men getatoeëerd is (eigen onderlijning):

[citaat uit artikel van Genocide Watch van 7 december 2023]

Indien de Taliban geen zuur bij zich hebben, zijn zij zelfs bereid de tattoos eraf te snijden met een mes (eigen onderlijning):

(...)

Gelet op het voorgaande is de vrees van verzoekende partij omwille van haar tattoos zeker oprecht en reëel, maar verwerende partij stelt zeer simpel dat verzoekende partij zich wel kan bedekken... Dit is onaanvaardbaar. Verzoekende partij begrijpt niet hoe verwerende partij zelfs dergelijke stellingen kan aannemen...

II.1.5. Verzoekende partij meent aldus dat verwerende partij bijzonder onredelijk en onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus heeft geweigerd.

Zij is er moeten vluchten uit vrees voor haar leven dat bedreigd werd door de Taliban.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofddorde erkend worden als vluchteling.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden aldus manifest geschonden."

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker meent dat *in casu* tevens het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Verzoeker meent dat de situatie in Afghanistan sinds 2021 drastisch is veranderd. Verzoeker merkt op dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie over heel Afghanistan grondig is gewijzigd sinds de machtsvername door de taliban. Verzoeker voert aan dat verschillende geanalyseerde objectieve landenrapporten aangeven dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere verwesterde Afghanen die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Zij lopen tevens het risico gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door de taliban, "op grond van het vermoeden dat zij Westerse waarden hebben geïnternaliseerd of 'vreemdelingen' of spionnen zijn geworden". Verzoeker

betoogt vervolgens dat uit objectieve rapporten blijkt dat de reeds erg precare veiligheidssituatie enkel maar verslechterd is onder het talibanbewind. De grove mensenrechtenschendingen worden bewerkstelligd doordat de taliban een enorm strikte interpretatie van de sharia hanteren, wat resulteert in straffen die volgens UNAMA wreed, onmenselijk en vernederend zijn, aldus verzoeker.

Verzoeker verwijst voorts naar, en citeert uit, verschillende rapporten en artikels waaruit de problematische situatie van 'verwesterde' Afghanen blijkt, met name: *"Position on returns to Afghanistan"* van UNHCR van augustus 2021, *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I)"* van UNHCR van februari 2023, de Nansen-nota 3-22 *"Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer"*, de Nansen-nota 3-21 *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek"* van oktober 2021, *"Afghanistan COI Repository"* van Asylas van 19 februari 2022, *"Afghanistan: Events of 2022"* van Human Rights Watch, *"Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, *"Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection"* van UNHCR van 6 november 2022, een niet nader genoemd rapport van Amnesty International, *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 30 augustus 2018 en *"Taliban denounces 'deviant beliefs', including satanic western and disbelieving ideologies"* van B. Roggio van 10 juni 2020. Verzoeker verwijst tevens naar, en citeert uit, het arrest van de Raad met nummer 245 004 van 27 november 2020, waarin de Raad volgens hem de vluchtelingenstatus toekeende *"omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging"*.

Verzoeker betoogt dat hij al meer dan anderhalf in België verblijft en volledig verwesterd is. Volgens hem is hij volledig geïntegreerd en deelt hij enkel nog de westerse waarden. Hij meent dat dit in de huidige omstandigheden weldegelijk een belangrijk element uitmaakt dat de kans aanzienlijk vergroot om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Volgens verzoeker tonen verschillende bronnen aan dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders, en wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij werpt op dat, hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, al gebleken is dat dit gaat om loze beloftes. Het is duidelijk dat de taliban neigen terug te keren, dan wel reeds zijn teruggekeerd naar hun voormalig schrikbewind, aldus verzoeker. Verzoeker citeert in dit kader uit de EUAA *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en de *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I)"* van UNHCR van februari 2023. Hij gaat in op het beoogde rechtstelsel van de taliban, dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de sharia en waarbij er straffen worden gehanteerd die wreed, onmenselijk en vernederend zijn. Hij citeert in dit verband uit voormelde Nansen-nota 3-22 *"Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer"*. Verzoeker stelt dat er sedert eind vorig jaar opnieuw een stijging is geweest in het aantal burgerslachtoffers en betoogt dat het feit dat de commissaris-generaal enkel cijfers naar boven haalt die dateren van 2021 en 2022 niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek.

Verzoeker vervolgt dat *"noch het COI focus rapporten, noch de EASO Afghanistan Security Situation rapporten"* bewijzen dat verwesterde Afghanen bij terugkeer naar Afghanistan een menswaardig leven kunnen leiden. Meer nog, deze rapporten geven zelf aan dat in de onderzoeksperiode hier nog geen duidelijke cijfers over gekend waren, aldus verzoeker. Verzoeker betoogt dat er tot op heden geen duidelijk standpunt gekend is van de taliban omtrent terugkeerders uit het Westen, en citeert uit de voormelde bron van EUAA en de voormelde *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I)"* van UNHCR van februari 2023. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal hem dwingt op goed geluk terug te keren en te hopen dat de taliban hem niet zullen viseren of straffen omwille van zijn vertrek naar het Westen.

Tot slot meent verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met *"de alsmaar groeiende dreiging"* van de groepering *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) en het huidig gevaar van ISKP minimaliseert door te stellen dat zij enkel gerichte aanvallen uitvoeren. In dit verband verwijst verzoeker naar het artikel *"Islamic State Khorasan Province is a Growing Threat in Afghanistan and Beyond"* van 29 april 2023 van The Diplomat en naar voormelde Nansen-nota 3-22 *"Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer"*.

Verzoeker verzoekt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, subsidiair om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en *"uiterst subsidiair"* om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor verder onderzoek.

3.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Op 5 augustus 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland en waarbij zij, behalve naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, verwijst naar de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en de EUAA COI Query “*Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 2 februari 2024 als bijkomende informatiebronnen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, enkele dagen na de machtsovername door de taliban samen met zijn paternale oom te hebben verlaten uit vrees voor de taliban en een verwante familie die tot de taliban behoort. Met deze verwante familie zou er nog voor verzoekers geboorte een conflict ontstaan zijn omdat zij velden van verzoekers familie zou hebben opgeëist. Toen verzoekers vader dit hoorde, zou hij naar deze familie toe gegaan zijn en iemand gedood hebben, waarna verzoekers vader zelf gedood zou zijn door deze familie. Nadien zouden deze vijanden de velden van verzoekers familie ingenomen hebben, waarop verzoeker en zijn familie naar zijn paternale oom, die voor het *National Directorate of Security* (hierna: het NDS) gewerkt zou hebben, verhuisden. Twee tot drie jaar voor zijn vertrek zou verzoeker benaderd zijn door E., een verwant van de familie die de velden ingenomen zou hebben. E. zou verzoeker neergestoken hebben omdat verzoekers broer ruzie had met E.’s broer. E. zou hierop gearresteerd zijn en zes maanden vastgehouden zijn. Verzoeker zou hierna in Afghanistan geen andere problemen hebben gehad.

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omwille van gevreesde problemen naar aanleiding van (i) voormeld grondconflict waarbij zijn vader zou gedood zijn, (ii) de vroegere werkzaamheden van zijn paternale oom voor het NDS en (iii) de tatoeages die hij in Afghanistan liet zetten.

Na grondige lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast te stellen dat verzoeker er niet in slaagt een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoeker geen enkel document neerlegt ter staving van zijn identiteit en hij bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 26 september 2022 heeft verklaard geboren te zijn op 30 september 2005 (administratief dossier (hierna: AD), stuk 8, bijlage 26), doch dat (i) dit niet strookt met het resultaat van de leeftijdtest die in België werd uitgevoerd (*Ibid.*, Beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 10 oktober 2022) en (ii) verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS te kennen gaf dat hij bij zijn registratie bij de Oostenrijkse autoriteiten aangaf achttien jaar te zijn (AD, stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: “*Ten eerste slaagt u er niet in uw identiteit aan te tonen.*

- *U legt geen enkel document neer om uw identiteit te staven (NPO, p.3). Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en de verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Er kan verwacht worden dat u had kunnen weten uw identiteit te staven met documenten, u wordt immers ondersteund door een advocaat en u werd hierover ingelicht op de uitnodiging die u ontving van het CGVS (zie administratief dossier: ‘oproeping persoonlijk onderhoud’,*

dd.15.09.2023). Uw taskara zou nog thuis in Afghanistan liggen en u hebt nog contact met uw maternale oom en paternale neef die u reeds documenten doorstuurden per post (NPO, p.13). U zou nog een foto van uw taskara proberen bemachtigen. Tot op heden heeft het CGVS niets ontvangen (NPO, p.12). Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat uw Facebook profielnaam M(...) S(...) luidt en niet A(...) S(...).

- Daarbovenop stelt het CGVS vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 26 september 2022 geboren te zijn op 30 september 2005. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen die aantoont dat u op 30 september 2022 ouder was dan 18 jaar waarbij 23,0 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt uw leeftijd nog hoger (zie leeftijdsanalyse in uw administratief dossier, dd.10.10.2022). Dat u herhaaldelijk blijft volhouden dat uw werkelijke leeftijd 17 jaar was bij binnenkomst in België schaadt uw oprechtheid dan ook danig gezien het ernstige leeftijdsverschil tussen uw verklaringen en de medische test (NPO, p.3 en verklaring DVZ, vraag 4). Bovendien gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS te kennen ten aanzien van de Oostenrijkse autoriteiten bij uw registratie daar aangegeven te hebben 18 jaar oud te zijn. U gevraagd waarom u dan bij binnenkomst in België aangaf 17 jaar oud te zijn, gaf u aan in Oostenrijk uw echte leeftijd niet te hebben geweten en dat uw tolk daar een Dari sprekende vrouw was (CGVS, p. 16). Dit volstaat niet als uitleg om deze tegenstrijdigheid te verklaren. Dat u bovendien bij de DVZ verwees naar uw taskara om uw leeftijd aan te tonen, maar vervolgens naliet deze voor te leggen, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband (verklaring DVZ, vraag 4)."

Waar verzoeker aangaande zijn identiteit in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij zal proberen zijn taskara te bekomen en deze zal neerleggen, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker geen taskara heeft neergelegd. Hoewel verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) uitdrukkelijk werd gewezen op zijn plicht om alle stukken in zijn bezit voor te leggen (AD, stuk 8, vragenlijst, 1. Voorafgaand advies) en hij bij de DVZ aangaf zijn taskara bij te hebben om zijn leeftijd aan te tonen (*Ibid.*, verklaring DVZ, vraag 4), bleef hij in gebreke dit document neer te leggen. Uit het dossier kan verder niet blijken dat verzoeker andere documenten heeft neergelegd ter staving van zijn identiteit (AD, stuk 6, 'Documenten'). Verzoeker slaagt er verder niet in zijn verklaringen aangaande zijn leeftijd te vergoelijken door in zijn verzoekschrift te stellen dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden "met de heersende problematiek omtrent leeftijden en de vaststelling ervan wat betreft Afghaanse asielzoekers alsook het minimaal belang dat de Afghanen aan leeftijden geven". Waar nog kan aangenomen worden dat verzoeker zijn exacte geboortedatum niet kent, kan hij, door aan te voeren dat in Afghanistan geboortedata niet met dezelfde precisie als in België worden geregistreerd, niet verschonen dat hij in Oostenrijk wel aangaf meerderjarig te zijn. Evenmin kan dit argument het grote verschil tussen zijn verklaringen en de uitkomst van de medische test verklaren. Zijn verklaringen in Oostenrijk en België, het resultaat van het leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij en het feit dat hij nalaat een taskara neer te leggen in acht genomen, kan verzoeker evenmin overtuigen dat hij "naar eigen kennis toe waarheidsgetrouwe verklaringen (heeft) afgelegd" aangezien hij zijn leeftijd gebaseerd zou hebben op de verklaringen van zijn familieleden en zijn taskara. Waar verzoeker nog betoogt dat de commissaris-generaal onbuigzaam optreedt en ten onrechte meent dat "verzoekende partij valselijke verklaringen heeft afgelegd omtrent haar leeftijd omdat deze niet overeenkomt met de controversiële botscan van België", wordt erop gewezen dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (AD, stuk 7, 'Landeninformatie', kennisgeving beslissing Dienst Voogdij van 10 oktober 2022). Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid benut heeft. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om bovenstaande motieven aangaande zijn identiteit en leeftijd, die deugdelijk en pertinent zijn, te weerleggen of te ontkrachten.

Vervolgens dient de Raad samen met de commissaris-generaal vast te stellen dat aan de door verzoeker omschreven vrees omwille van een lopend grondconflict geen geloof kan worden gehecht. Te deze wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

"Ten tweede is uw vrees omwille van een lopend grondconflict ongeloofwaardig.

- U hebt geen enkel idee wie u precies vreest. U beweerde op de vragenlijst van het CGVS dat jullie problemen hadden met familieleden die in hetzelfde dorp verbleven (Vragenlijst, dd.21.12.2022, pt.3.5). Verder gevraagd naar deze familie voegt u daaraan toe dat u de naam van die familie niet kent. Daarbij beweert u dat het een 'soort' van familie is (Vragenlijst, pt.3.5). Op het persoonlijk onderhoud kunnen uw verklaringen hieromtrent eveneens niet overtuigen. U houdt het louter op 'vijanden' dewelke u niet kan specificeren. U geeft dan ook aan dat u nooit contact had met hen en hen nooit had gezien (NPO, p.4). U kent hun namen dan ook niet (NPO, p.4, 5, 19). Ze zouden bij de taliban horen maar u weet niet welke functies ze daar zouden hebben (NPO, p.19). U hebt nooit getracht informatie in te winnen over deze familie die u zo vreest (NPO, p.5). Dat u geen inspanningen leverde om te achterhalen met wie u in een grondconflict bent en

hoe uw tegenstanders zich verhouden tot de taliban om alzo het gevaar beter te kunnen inschatten, schaadt uw geloofwaardigheid danig.

- U benoemde dit beweerde grondconflict op geen enkele manier toen u gehoord werd als niet-begeleide minderjarige (NBMV) (MINTEH-Fiche, p.4). U stelde toen enkel omwille van het werk van uw oom O(...) Afghanistan verlaten te hebben. Verwacht mag worden dat u dit ter sprake zou hebben gebracht. Het betreft immers een essentieel element in uw asielrelaas.
- U legt verder tegenstrijdige verklaringen af aangaande de problemen door dit grondconflict. Ondanks u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw vader overleed vier à vijf jaar eerder (Verklaring DVZ, dd.21.12.2022, pt.13A), en u op de MINTEH-Fiche verklaarde dat uw vader vijf à zes jaar eerder was overleden (MINTEH-Fiche, dd.26.09.2022, p.3), bleek op het persoonlijk onderhoud dat uw vader gedood werd nog voor u geboren werd, u weet niet door wie (NPO, p.3, 4). Daarbovenop had u met geen woord gerept over een vermoordde vader op de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, pt.3.5). Uw verklaring dat u niet precies weet wanneer uw vader is overleden is geen afdoende argument om deze inconsistenties te verklaren. Zelfs indien rekening wordt gehouden met uw laaggeschooldheid en (volgens u) uw jonge leeftijd kunnen deze verklaringen niet serieus genomen worden. Dat u niet weet of uw vader dan wel voor uw geboorte of enkele jaren geleden overleed ondermijnt uw geloofwaardigheid volledig (NPO, p.26).
- Jullie 'vijanden' slaagden er uiteindelijk in jullie gronden in te nemen toen u nog een jong kind was. Waarom u meer dan een decennia later deze voor u onbekende vijanden nog steeds vreest blijft onduidelijk. U hebt immers nooit persoonlijk problemen gekend met deze 'mensen' (NPO, p.18, 19).
- Dat u plots nadat u meerdere malen de kans had gekregen over uw problemen te vertellen – met name als NBMV, op de Dienst vreemdelingenzaken en in uw vrije relaas gedurende het persoonlijke onderhoud – aanhaalt dat u werd neergestoken in Afghanistan ondermijnt de geloofwaardigheid ervan ernstig. Pas wanneer de Protection Officer u erop wijst dat u niet sprak over persoonlijke problemen haalt u dit element aan (NPO, p.17). U beweert vaagweg dat u ongeveer twee, drie of vier jaar geleden (gerekend vanaf het persoonlijk onderhoud) u werd neergestoken door 'E(...)', een verwant van de familie die u zo vreest (NPO, p.18). Hij kwam naar u toen u de velden bewerkte en vertelde dat u wraak diende te nemen voor uw gedode vader. Toen u dit weigerde stak hij u neer (NPO, p.17). Erop gewezen dat het onaannemelijk is dat 'E(...)' u meer dan een decennia na de eigenlijke problemen zou opzoeken om het grondconflict aan te halen, verandert u uw verklaringen volledig (NPO, p.18). 'E(...)' kwam u neersteken omdat uw broer zijn broer had geslagen (NPO, p.18). Jullie gevecht had niets met het grondconflict te maken bevestigt u (NPO, p.18). Uw eerdere verklaring, dat hij u aansprak over het grondconflict, blijkt dus volledig uit uw duim gezogen hetgeen uw oprechtheid volledig ondermijnt.
- U voegt daar – nota bene – aan toe dat u verder geen problemen had in Afghanistan. U bent dan ook niet bang voor Afghanistan zegt u (NPO, p.17).
- Dat u problemen zou krijgen indien die vijanden – die u van haar noch pluim kent - u zouden zien is dan ook een blote bewering die niet gestoeld is op geloofwaardige verklaringen (zie hierboven). U hebt in al die tijd nooit bedreigingen ontvangen van die familie (NPO, p.19).
- Dat u beweert dat het conflict nog steeds gaande is omdat de velden eigenlijk u toebehoren, en u die velden in de toekomst wanneer u sterker bent zal opeisen (u weet niet over hoeveel velden het precies gaat) (NPO, p.19), ondermijnt uw actuele nood aan internationale bescherming ernstig. Dat u zulk gedrag zou stellen ondanks uw leven op het spel staat, ondermijnt uw vrees voor die familie dan ook danig (NPO, p.20)."

Verzoekers betoog is niet van die aard om de bovenstaande pertinente motieven, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Zijn opmerking dat "(hij) niet in het hoofd kan kijken wat verwerende partij van informatie verwacht bij welk 'gehoor'", is niet ernstig. Uit de stukken aanwezig in het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker, zowel bij zijn registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, als bij de DVZ en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, duidelijke vragen werden gesteld over de redenen waarom hij Afghanistan verliet. Verzoeker gaf niet aan, en uit de stukken in kwestie blijkt evenmin, dat hij de vragen niet begrepen zou hebben of niet zou geweten hebben wat er van hem werd verwacht. Evenmin werd door verzoeker achteraf hierover enige opmerking gemaakt. Uit deze stukken blijkt evenwel, zoals terecht door de commissaris-generaal vastgesteld, dat verzoeker zijn vrees omwille van dit grondconflict niet kan specificeren, en zijn verklaringen hierover vaag en oppervlakkig zijn.

Verzoeker beperkt zich verder tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staft waar hij voorhoudt dat hij bij de DVZ telkens onderbroken werd met de mededeling dat hij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles uiteen te zetten en hij het zeer kort diende te houden. Dit kan geenszins blijken uit het verslag van verzoekers gehoor bij de DVZ waarbij de vragenlijst werd ingevuld ter voorbereiding van het persoonlijk onderhoud en het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming op het CGVS. De omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ gevraagd werd het kort te houden en uitgebreidere verklaringen te houden voor zijn onderhoud op het CGVS, doet niets af aan de verwachting dat hij reeds bij de DVZ met betrekking tot de kern van zijn relaas waarheidsgetrouwe en volledige verklaringen aflegt die coherent zijn met zijn latere verklaringen op het CGVS, *quod non*. De Raad stelt vast dat het verslag van verzoekers onderhoud bij de DVZ vermeldt dat dit hem na afloop werd voorgelezen in het Pasjtue en dat hij dit voor

akkoord ondertekend heeft (AD, stuk 5, vragenlijst). Aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde hij bovendien dat zijn interview bij de DVZ goed verliep, dat hij toen kort alle essentiële elementen van zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen aangeven en dat hij geen problemen heeft opgemerkt met de tolk of anderszins (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoekers betoogt dat er hem niet verweten kan worden "*bepaalde zaken niet te hebben verteld in de eerste registratie gesprekken, terwijl dit volledig te wijten is aan de modus operandi van verwerende partij*", is dan ook niet dienstig ter weerlegging van de bovenstaande pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal.

Verzoeker kan verder zijn gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen niet verschonen waar hij aanvoert dat het conflict al bestond alvorens hij geboren was, zijn familie hem zo ver mogelijk van dit conflict probeerde te houden en hij daarom enkel de grote lijnen kent. De Raad merkt op dat van verzoeker, die bescherming zoekt bij de Belgische asielinstanties, verwacht kan worden dat hij volledige, precieze en coherente verklaringen aflegt over de redenen die hem ertoe brachten zijn land van herkomst te verlaten, dan wel zich terdege informeert over de essentiële elementen van zijn vluchtrelaas, temeer hij nog contact heeft met zijn paternale neef en hij verklaart dat hij via zijn maternale oom documenten verkreeg (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10 en 13-14). Aangezien verzoeker niet kan specificeren wie zijn 'vijanden' zijn en dus niet *in concreto* kan vertellen wie hij dient te vrezen (*Ibid.*, p. 4, 5 en 19), blijft hij hiertoe in gebreke.

Waar verzoeker verder aanvoert dat sinds de taliban het hele land hebben overgenomen, zijn vijanden 'hun vrije gang kunnen gaan' en hij daarom "*zeker persoonlijk (zal) worden vervolgd bij terugkeer*", doet hij niets af aan de bovenstaande pertinente overwegingen, waarbij de commissaris-generaal met reden motiveert dat verzoekers bewering dat het conflict nog steeds gaande zou zijn niet ernstig is. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de 'vijandelijke familie' de velden van verzoekers familie een lange tijd geleden zou ingenomen hebben, en verzoekers familie sindsdien verhuisd is (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Bovendien stelt verzoeker dat hij sindsdien geen problemen meer kende met leden van deze familie, dat ze hem nooit bedreigden en dat hij hen nooit gezien heeft. Evenmin kan hij duiden over hoeveel velden het zou gaan (*Ibid.*, p. 19). Waar verzoeker beweert dat zij nu hun 'vrije gang zullen gaan', ziet de Raad niet in, en verzoeker licht niet toe, wat de 'vijandelijke familie' dan wel bij een eventuele terugkeer tegen hem zou ondernemen.

Waar verzoeker aangaande het incident met E. in zijn verzoekschrift aanvoert dat dit niet de hoofdrede was voor zijn vertrek uit Afghanistan, weerlegt hij niet dat hij, wanneer hij geconfronteerd werd met het feit dat het niet aannemelijk is dat E. hem meer dan een decennium na de eigenlijke problemen zou opzoeken, zijn verklaringen volledig veranderde (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18), wat afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Verder betwist verzoeker niet dat hij geen andere persoonlijke feiten aanhaalt die hij persoonlijk zou hebben meegemaakt en die een reden vormen voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Door verder louter te herhalen dat hij is gevlucht "*omwille van het gevaar door de job van (zijn) oom alsook de vijanden die door de machtsovername machtiger werden en dus wraak konden nemen op eender welk moment*", doet verzoeker evenmin afbreuk aan de bovenstaande analyse van de commissaris-generaal. Voorts overweegt de commissaris-generaal dat verzoeker niet kan overtuigen een vrees te koesteren omwille van het feit dat zijn oom werkzaam was bij het NDS. Dienaangaande motiveert zij in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"*Ten derde kan u het CGVS niet overtuigen dat u een vrees dient te koesteren omdat uw oom werkzaam was bij de NDS.*

- *U legt geen enkele identiteitsdocument neer van u, noch van uw beweerde oom, waardoor jullie familieband op geen enkele manier werd aangetoond (NPO, p.15).*
- *U sprak uzelf ook herhaaldelijk tegen over de naam van deze oom waarmee u samen Afghanistan verliet. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij O(...) S(...) heet (verklaring DVZ, vraag 32). Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u dat zijn eigen achternaam M(...) luidt, maar dat hij tot de familie of clan S(...) behoort (CGVS, p. 6). Later tijdens ditzelfde onderhoud stelde u dan weer in tegenspraak met voorgaande dat hij O(...) J(...) heet (CGVS, p. 13). Dit is weinig ernstig te noemen. Vervolgens geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ nog stelde dat hij O(...) S(...) heet, gaf u te kennen dat u daar de naam van zijn stam gebruikte. Dit volstaat niet om deze tegenstrijdigheden te verklaren. Het feit dat u eerst op het CGVS stelde dat zijn familienaam M(...) luidt om deze vervolgens te veranderen naar J(...) laat weinig ruimte voor nuanceren.*
- *U legt gebrekkige verklaringen neer over de werkzaamheden van uw beweerde oom waardoor jullie familieband verder wordt ondermijnd. Zo weet u niet of hij dan wel voor of na uw geboorte startte bij de NDS (NPO, p.21). U denkt dat hij via zijn vader zijn job kreeg omdat die ook een hoge functie had bij de overheid. Gevraagd naar die functie blijkt u daar geen informatie over te hebben en verandert u uw verklaringen dat uw oom die job bemachtigde door zijn eigen talenten (NPO, p.22). U hebt geen informatie over de opleiding die*

hij kreeg (NPO, p.22). U weet niet wat zijn taken waren maar u weet wél dat hij zowel werkte in burgerkledij als in een uniform (NPO, p.22, 23). Op dat uniform stonden drie sterren op zijn schouder en vier of vijf op zijn borst (NPO, p.22), wat een bevreemdende verklaring is. U beweert verder dat hij nooit over zijn werk sprak en dat hij zijn werkzaamheden voor iedereen geheim hield (NPO, p.15). Dat valt niet te rijmen met uw andere bewering dat hij steeds met verschillende lijfwachten naar huis kwam, hetgeen weinig subtiel te noemen is (NPO, p.15). U slaagt er niet in anekdotes te vertellen van uw oom zijn werkzaamheden, jullie woonden nochtans lang samen (NPO, p.24). Dat u zelfs geen duidelijkheid kan scheppen in hoe vaak uw oom thuis kwam ondermijnt uw geloofwaardigheid volledig. U komt niet verder dan vaagweg te stellen dat hij soms na een minuut, een dag, enkele dagen, een week of zelfs maanden opnieuw vertrok (NPO, p.24)."

Zelfs indien wordt aangenomen dat J. de achternaam is die verzoekers oom zelf koos, en S. zijn stamnaam is, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift verduidelijkt, blijft de vaststelling dat verzoeker aanvankelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat de eigen achternaam van zijn oom M. is, terwijl hij later tijdens ditzelfde onderhoud verklaarde dat de achternaam van zijn oom J. is (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 13-15). Verzoeker ontving na zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS een kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud, doch maakte hierbij geen opmerkingen. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker dit beweerde misverstand niet op deze wijze had kunnen rechtzetten. De bewering in zijn verzoekschrift dat M. waarschijnlijk verkeerd verstaan en genoteerd zal zijn, kan dan ook niet overtuigen.

Wat betreft zijn gebrekkige en vage verklaringen aangaande de werkzaamheden van zijn oom, voert verzoeker aan dat alle informatie over het werk zeer delicaat is en zijn oom hiermee zeer discreet diende om te gaan. De Raad merkt op dat verzoeker, voor zijn vertrek uit Afghanistan, gedurende bijna zijn hele leven bij deze oom woonde (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6; AD, stuk 8, verklaring DVZ, vraag 10), waardoor er meer kennis van hem verwacht kan worden. Bovendien herhaalt de Raad dat er van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij coherente, precieze en volledige verklaringen kan afleggen over de aanleiding van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, *in casu* (onder meer) de werkzaamheden van zijn oom. Verzoeker blijft hiertoe, gelet op de vaststellingen dat hij niet weet wanneer zijn oom startte met deze job, niet weet hoe zijn oom aan deze functie kwam, geen informatie heeft over de opleiding die hij doorliep, niet weet wat zijn taken waren, geen anekdote kan vertellen en niet kan zeggen hoe vaak zijn oom thuis kwam (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21-24), evenwel in gebreke.

De Raad merkt nog op dat verzoeker volgend pertinent motief van de bestreden beslissing aangaande de door hem neergelegde documenten, dat steun vindt in het administratief dossier, ongemoeid laat en er derhalve geen afbreuk aan doet:

"De documenten die u neerlegt ter staving van deze werkzaamheden kunnen het CGVS verder niet overtuigen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. U hebt geen enkele bijkomende informatie over de documenten die u ter staving neerlegt (NPO, p.13,15) (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf))."

Verzoekers betoog is aldus niet afdoend om een ander licht te werpen op de bovenstaande pertinente analyse van de commissaris-generaal, op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker de familieband met een oom die voor het NDS zou hebben gewerkt niet aantoonde.

Verzoeker geeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS tevens te kennen dat hij meer dan tien tatoeages op zijn lichaam heeft, en dat hij vreest omwille hiervan door de taliban te worden vervolgd (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 26). Wat dit betreft, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat zijn verklaring tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij zijn tatoeages kan laten weghalen in België niet betekent dat hij dit ook wenst te doen of daartoe gedwongen kan worden en hekelt hij dat *"het kostenplaatje voor het laseren van wel meer dan 10 tattoo's (...) gemakkelijk tot enkele duizenden euro's (oploopt)"*. Bovendien benadrukt verzoeker dat tatoeages door de taliban strikt verboden zijn en zij mensen met tatoeages bestraffen, waarbij hij verwijst naar twee artikels hierover. De Raad merkt op dat verzoeker deze tatoeages liet plaatsen voor hij Afghanistan verliet en dat deze geen bijzondere of aanstootgevende betekenis hebben, maar hij gewoon een passie heeft voor tatoeages (*Ibid.*). Bovendien blijkt dat verzoeker deze tatoeages kon verbergen tijdens zijn persoonlijk onderhoud (*Ibid.*, p. 27-28). Uit verzoekers verklaringen en verzoekschrift blijkt nergens dat verzoeker de tatoeages heeft laten aanbrengen vanuit een oprechte religieuze of politieke overtuiging, noch dat de tatoeages dermate essentieel

zijn voor het behoud van zijn morele integriteit of identiteit dat van hem niet redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij afstand doet van dit uiterlijk kenmerk en stappen onderneemt om de door hem aangebrachte lichaamsversiering te bedekken met bijvoorbeeld kledij of een sjaal, of zelfs al dan niet medisch te laten verwijderen indien hij hierdoor ernstige problemen vreest met de taliban of de gemeenschap in zijn land van herkomst.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees om bij terugkeer naar Afghanistan problemen te kennen omwille van een lopend grondconflict, noch aan zijn vrees om door de taliban te zullen worden vervolgd omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn beweerd oom O. voor het NDS, dan wel de tatoeages die hij voor zijn vertrek op zijn lichaam liet aanbrengen.

Verder wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij reeds meer dan anderhalf jaar in België is, en stelt hij volledig te zijn geïntegreerd en enkel nog de westerse waarden te delen. Hij meent voorts dat er in zijn hoofde een reëel gevaar bestaat voor onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook

bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode van 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de Taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De Taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de Taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de Taliban (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de Taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de Taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder Taliban-sympathisanten en sommige Taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de Taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de Taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De Taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben Talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge Talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de Taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de Taliban in dorpen

dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

In casu merkt de Raad op dat verzoeker volgens zijn verklaringen ongeveer een jaar heeft gedaan over zijn reis van Afghanistan naar België (AD, stuk 8, verklaring DVZ, vraag 33) en dat hij bij aankomst, gelet op zijn geboortedatum vastgesteld door de Dienst Voogdij, drieëntwintig jaar oud was, wat betekent dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en dat hij er al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen bij vertrek. Nergens uit blijkt, en verzoeker toont evenmin aan, dat hij niet langer bekend is met de Afghaanse waarden en normen of dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om zich er opnieuw mee bekend te maken in geval van terugkeer. Verzoeker beweerde tijdens zijn persoonlijk onderhoud weliswaar dat hij de laatste keer contact had met zijn familie in Afghanistan toen hij zich in Griekenland bevond, maar heeft geen eensluidende verklaringen afgelegd over de reden waarom hij op heden geen contact meer heeft met zijn familie. Desgevraagd antwoordde hij aanvankelijk als volgt: *“Ze wonen momenteel op de berg. Ze hebben geen internet en hun gsm-signaal werkt daar niet.”* (AD, stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Verder gevraagd of hij na zijn laatste contact vanuit Griekenland nog heeft geprobeerd contact op te nemen met zijn familie, beweerde verzoeker echter dat hij sindsdien geen nummer heeft waarop hij zijn familie kan contacteren, waaraan hij toevoegde dat Afghanen de gewoonte niet hebben om hun nummer aan anderen te geven. Gevraagd om verduidelijking, verklaarde verzoeker dan weer dat hij het telefoonnummer van zijn maternale oom had toen hij in België aankwam maar dat zijn gsm stuk ging waardoor hij dit nummer zou zijn verloren (*Ibid.*, p. 11-12). De vaststelling dat verzoeker steeds wisselende verklaringen biedt voor het vermeende gebrek aan contact met zijn familie in Afghanistan, en zich dienaangaande bovendien beperkt tot loutere beweringen, maakt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Aldus kan niet zomaar worden aangenomen dat verzoeker tot op heden geen contact meer heeft met het familiale netwerk waarover hij in Afghanistan nog beschikt.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels twee jaar in België verblijft kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift weliswaar dat hij *“volledig verwesterd”* is, maar laat na deze blote bewering verder toe te lichten of te concretiseren. Verzoeker beweert tevens volledig te zijn geïntegreerd en enkel nog de westerse waarden te delen, maar concretiseert dit summiere betoog niet, laat staan dat hij deze loutere beweringen op enige wijze onderbouwt. Deze niet gespecificeerde integratie mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Met zijn summiere betoog toont verzoeker, wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld, verder niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige, een afvallige, een spion of een verrader.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het bewind van de taliban en hun strikte interpretatie van de sharia, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovernamen door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovernamen, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder

gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker dat de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022 en de rapporten van EASO over de veiligheidssituatie in Afghanistan waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing zelf aangeven dat in de onderzoeksperiode "*nog geen duidelijke cijfers (...) gekend waren*" over de situatie van verwesterde Afghanen die terugkeren, doet hierover niet anders denken, gelet op de recentere landeninformatie die door de verwerende partij middels een aanvullende nota op 5 augustus 2024 werd bijgebracht.

Waar verzoeker citeert uit de arresten van de Raad met nummers 245 004, 255 609 en 270 813 van respectievelijk 27 november 2020, 4 juni 2021 en 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voorts betwisten de commissaris-generaal noch de Raad dat de machtsovername door de taliban in augustus 2021 een "*nieuw element*" vormt, in de zin dat de situatie in Afghanistan hierdoor fundamenteel gewijzigd is en dit mogelijks een impact kan hebben op de nood aan internationale bescherming. Verzoeker toont evenwel niet aan dat met deze machtsovername *in casu* geen rekening zou zijn gehouden bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. De Raad stelt vast dat verzoeker na de machtsovername, met name op 12 oktober 2023, werd gehoord op de zetel van het CGVS en dat hij daar de gelegenheid heeft gehad om de redenen aan te halen waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en tevens de impact van de machtsovername op zijn persoonlijke situatie bij terugkeer te duiden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwijking van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van

het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kaboel en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "*meest actieve groep*" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "*veel minder actief dan in 2022*" (COI Query "*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de de-facto militaire troepen of de de-factopolitiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query "*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN acht ISKP-aanslagen in drie provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri en twee aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) ten opzichte van 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI Query "*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 2 februari 2024, p. 7).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "*Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED 1 826 veiligheidsincidenten. Kaboel is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", mei 2024, p. 113; COI Query "*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 2 februari 2024, p. 4). In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan. In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van "aanvallen tegen burgers" worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de de-factoregering. Verder worden in Kaboel dertig burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de de-factoregering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn. Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste

veiligheidsincidenten gecodeerd als “explosies/geweld op afstand”. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten (*‘Explosive remnants’*) in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *“Country Guidance Afghanistan”*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als “gevechten”, 33 als “explosies/geweld op afstand” en 105 als “geweld tegen burgers” (COI Query *“Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”*, 2 februari 2024, p. 4). UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden. In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met vijftien burgerdoden als gevolg. ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en elf gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is. De UCDP registreert tien van zulke incidenten, waarbij dertien burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP acht incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara-gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval zeven doden en één gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van “minstens” 17 doden en ‘tientallen’ gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en dertig gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI Query *“Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio’s van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio’s (EUAA *“Afghanistan Country Focus”* van december 2023, p. 41 en EUAA *“Country Guidance Afghanistan”*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 5 augustus 2024 neergelegde aanvullende nota).

De Raad herhaalt dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kunar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtöe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Waar verzoeker “*uiterst subsidiair*” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT